

• Drie allochtone vrijwilligers vertellen over hun ervaringen tijdens de Week van de Vrijwilliger

Vrijwilligers. De schijnwerpers staan de komende zeven dagen, tijdens de Week van de Vrijwilliger, gericht op alle Vlaamse vrijwilligers. Bedoeling is hen allemaal een hart onder de riem te steken.

“Tijdens de EHBO-les stelden ze me de vreemdste vragen”

Zorg aan Congolese weeskinderen, EHBO-cursussen in de moskee en animatie in rusthuizen.

Heel wat allochtone vrijwilligers dragen hun steentje bij aan onze samenleving.

Antwerpen

Hulnara, Familieclub Magnifiek

“Ik liet Russische kinderen een oma en opa kiezen, maar wist niet dat ze in het rusthuis zouden missen”

•• De Oekraïens-Oezbeekse Hulnara Khaynus (41) werd tien jaar geleden samen met haar familie door mensen-smokkelaars afgezet in het Antwerpse stadspark. “In Oezbekistan was mijn accent te Russisch en in Oekraïne was mijn huis te donker. Dus besloot ik naar België te emigreren.” Hulnara schreef zich in bij de VDAB voor een bakkersopleiding. Wat later begon ze als vrijwilliger bij de vzw Moeders voor Moeders in Borgerhout. Vrijwilligerverslaafd, zo zou je Hulnara kunnen omschrijven. Haar

eerste eigen project was de vrouwenvereniging *Familieclub Magnifiek*, waarbij ze samen met andere vrijwilligers voor eten en plezier zorgt in rusthuizen. Ze richtte ook zelf een Russische school op. “Ik organiseerde eens een uitstapje naar een rusthuis met de schoolkinderen. Daar mochten ze een oma en een opa kiezen. De meeste kinderen in Rusland kennen hun grootouders namelijk niet. Het was een succes, maar de bewoners van het rusthuis vragen nog steeds wanneer die lieve kindjes nog eens langkomen. Ik had niet ingeschat dat ze zo zouden missen. Dat doet pijn aan mijn hart.”

Antwerpen

Elisabeth, vzw Amuka

“In Congo bestaat geen sociale zekerheid, je overleeft dankzij je kinderen”

•• Elisabeth Sekanabo (50) werd geboren in Kasongo, een dorp in de Congolese provincie Zuid-Kivu. Hoewel er al tien jaar ononderbroken oorlog woedt, was dat niet de reden voor haar om naar Antwerpen te verhuizen. “Omdat het er economisch zo slecht ging – mijn man had al jaren geen loon meer ontvangen – hadden we het geld niet meer om onze kinderen een degelijke opleiding te geven. Dat was in België wel mogelijk.” Altijd zette Elisabeth zich in voor de zwakkeren. “In Congo bestaat geen enkele vorm van sociale zekerheid. Als ouderling overleef je dankzij je kinderen. Als jong meisje spijbelde ik om kinderloze bejaarden naar het ziekenhuis te begeleiden. Het is niet omdat ik naar België ben verhuisd dat ik die solidariteit opgeef.” Elisabeth startte in 2002 de vzw Amuka op, voor Congolese weeskinderen wiens ouders aan aids zijn gestorven. Later hielp de vzw ook kinderloze bejaarden met hun medische kosten en nu heeft het enkele projecten opgestart voor de verkrachte vrouwen van Noord-Kivu, waaronder een crèche. De fondsen haalt Amuka hoofdzakelijk uit diners en kookavonden.

Deurne

Najma, Vlaamse Kruis

“Marokkanen hebben liever een verpleegster in de familie dan een ingenieur”

•• Najma Oujaidan (22), een Marokkaans meisje van de tweede generatie, woont in het kleurrijke Deurne-Noord. “Een wijk waar weinig kosteloos engagement te verwachten valt, luidt dan het cliché over allochtonen en vrijwilligerswerk.” Op aanraden van haar vader volgde Najma bij het Vlaamse Kruis een EHBO-cursus. Ze besloot achteraf een extra diploma te behalen om zelf de cursus te kunnen geven. “Twee jaar geleden gaf ik de cursus vrijwillig aan Marokkaanse vrouwen in de plaatselijke moskee. In mijn ogen stelden de vrouwen soms de vreemdste vragen. Ik besepte achteraf dat ze nooit naar school waren geweest en nooit een biologieles hadden gekregen. Van het huiswerk van hun kinderen staken ze ook niet veel op, want ze spraken alleen Berbers. Alleen al het zicht van de EHBO-pop zorgde voor veel hilariteit”, lacht Najma. Ze haalde ook het diploma van ambulancier en werd op haar twintigste ondervoorzitter van het Vlaamse Kruis Mortsels. “Mijn vader is heel trots op dat diploma. Bij de Marokkanen staan praktische vaardigheden in hoog aanzien. Liever een verpleegster in de familie, dan een ingenieur.”

FOTO'S EN TEKST:
GERALDINE DEWART

www.vrijwilligerswerk.be
www.de8.be